

NIKI SMIT

100% MILA

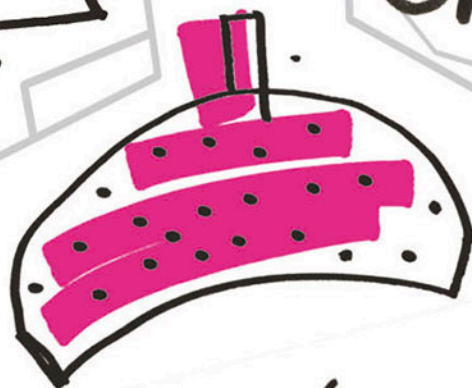

100% LOVE

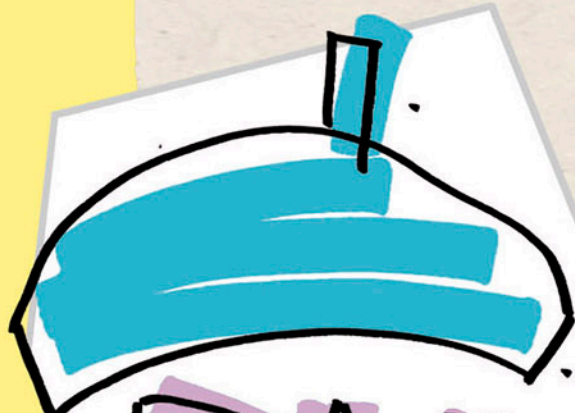
Vriendinnen in Paris

CROISSANT ↑

le BÉRET.

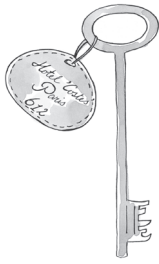

PARIS

VINTAGE ↑

100% Mila & 100% Love

Chocoladebroodjes

Aan: MilaVuitton@gmail.com
Van: BasF@hotmail.com
Onderwerp: gewoon

Ha Mila,

Hoe is t?

Mail je om te zeggen dat ik niet meer verliefd op je ben. Vanmorgen werd ik wakker en ik dacht, eigenlijk voel ik helemaal nix meer.

Dus ik geloof dat het beter is dat het uit is. Voor mij is het OK zo, hoop voor jou ook.

Greetz, Bas

PS Kun je mn shirt terugsturen?

Mila staart naar het scherm van haar laptop. De letters spoken wazig door haar hoofd. Ze is pas zes weken in Parijs en hij maakt het nu al uit? Naast haar bed staat een dienblad met een onaangeraakt bord avondeten. Hoe laat zou het zijn? Het is licht dus het is in ieder geval geen nacht, denkt ze terwijl ze haar hoofd in haar kussen nestelt. Ze ruikt aan het poloshirt van Bas, dat om haar kussen zit als een sloop. *Kun je mn shirt terugsturen?* Hoe kan hij zo iets achterlijks tikken? Sukkel.

Ze tuurt naar een scheur in het plafond. Moet ze nu opeens

stoppen met verliefd zijn? Verliefd worden gaat vanzelf, maar stoppen met verliefd zijn... Op haar nachtkastje staat een foto van hem. Hij lacht zo lief en er is niemand die zo lekker ruikt. Vlug knijpt ze haar neus dicht; ze moet nooit meer aan zijn polo ruiken. Zo vergeet ze vast hoe lekker zoet hij ruikt. Hoelang waren ze samen? Vier maanden, twee weken en twaalf uur... Ze kijkt op haar wekker. Het is al twintig uur uit.

Op de gang hoort ze hotelgasten die met hun koffers op wiel-tjes voorbijkomen. Stomme hotelgasten. De eerste zes weken vond ze het geweldig om bij haar vader in het hotel te wonen. Elke ochtend stond ze wel een uur op het balkon met een croissantje in haar hand naar de Eiffeltoren te staren. En elke minuut dat ze vrij was ging ze etalages van Chanel, Louis Vuitton en Prada bekijken. In de hoek van haar kamer staat de paspop die haar vader voor haar gekocht heeft. Ze staart naar haar verfrommelde joggingbroek. Zonder Bas vindt ze er niks meer aan. Als er een geur van geroosterde boterhammen haar kamer in komt, voelt ze haar maag knorren. Zal ze heel even naar de keuken lopen voor een broodje? Terwijl ze onder de lakens vandaan kruipt, grabbelt ze naar haar poezenpantoffels onder het bed.

Op haar pantoffels sluipt Mila de trap af. Gelukkig zijn er geen gasten meer op de gang. Zodra ze beneden is, rent ze door de hal van het hotel en duwt voorzichtig de grote deur van de keuken open.

‘Je bent al wakker! Hoe is het met mijn dochter?’ roept haar vader terwijl hij een ei kapotslaat tegen de rand van een pan.

‘Beetje honger...’ Mila legt haar hoofd tegen haar vaders witte jas. Ze voelt zijn baard vertrouwd tegen haar voorhoofd kriebelen.

‘*Ma chérie*, je ziet eruit als een dweiltje.’

‘Ik voel me ook honderdvijftig jaar.’ Mila knijpt met haar vingertoppen rimpels in haar voorhoofd.

‘Voor een boom is honderdvijftig piepjong,’ zegt haar vader.

‘Maar ik ben geen boom.’ Mila pakt een chocoladebroodje en neemt een klein hapje.

Haar vader schenkt warme chocolademelk in een beker. ‘Je zou het best leuk doen als fruitboompje. Misschien moet je op zoek gaan naar een moestuin?’

Mila glimlacht. ‘Dan kun je wel perenjam van mij maken of een perzikentaartje.’

Haar vader trekt de deur van de koelkast open. ‘Er zijn flensjes over van het ontbijt, of wil je een gekookt ei?’

‘Ik heb helemaal geen zin in een ei of flensjes.’

‘Zal ik een tosti met boerenkaas voor je maken?’

‘Getver.’

‘Mila, je moet iets eten!’ roept haar vader.

‘Doe ik toch.’ Vlug doopt Mila haar broodje in de warme chocolademelk en sabbelt de gesmolten chocolade eruit. Eigenlijk zijn chocoladebroodjes het enige wat gelukt is in het leven.

‘Straks word je zelf een chocoladebroodje.’

‘Als dat zou kunnen... Het lijkt me heerlijk om een chocoladebroodje te zijn. Heb je ooit een chocoladebroodje met een gebroken hart gezien?’

Haar vader fronst zijn wenkbrauwen.

‘Dat bedoel ik.’ Mila neemt nog een grote slok chocolademelk. ‘Trouwens, ik ga niet meer naar school.’

‘Prima hoor.’

‘Je bent mijn vader!’

Haar vader trommelt met zijn vingers op het aanrecht. ‘*Mon amour!* Als je niet meer naar school wilt, blijf je lekker thuis.’

‘Dat is niet erg opvoedkundig van je. Je moet me wel goed opvoeden, anders word ik een mislukking.’

‘Jij kunt onmogelijk een mislukking worden. Ga je nog iets doen vandaag?’

‘Nee, ik blijf tot juni in mijn bed liggen.’

‘Gelukkig heb je mooi behang. Je vergeet Bas vast snel,’ zegt haar vader terwijl hij haar een zoen geeft.

‘Ik vind het juist zo erg om ons te vergeten.’

‘*C'est la vie, mon amour.*’ Haar vader pakt een groot zilveren dienblad en vult een soepterrine met chocoladebroodjes. Hij schenkt chocolademelk in een koffiekkan en schept een botervloot vol slagroom. ‘En nu terug naar je kamer, je bent al meer dan tien minuten uit bed! Ik heb zo tweehonderd gasten voor de lunch dus ik moet weer aan het werk.’ Hij drukt het dienblad in Mila’s handen en geeft haar een zacht zetje in haar rug. Dan legt hij zijn handen op haar hoofd en geeft haar een kus.

‘Niet lief doen.’ Mila spant haar buikspieren aan en denkt aan Louis Vuitton-schoenen. Louis Vuitton, Louis Vuitton, Louis Vuitton, roept ze hard in haar hoofd. Met haar pantoffel duwt ze de keukendeur open. Chanel-jasjes, Dior-jurken en paarse truien van mohair! In haar ooghoek voelt ze een traan ontsnappen. Denk aan leuke dingen! Broches van glimmende stenen en enkellaarsjes! Een traan rolt over haar wang en belandt op haar lip. Ze schuift haar rechterhand voorzichtig naar het midden van het dienblad en veegt met haar linkermouw de traan weg. De kan met chocolademelk wiebelt, valt met een harde knal op het dienblad en rolt van het blad af. Verdomme. Als Mila probeert de soepterrine tegen te houden, struikelt ze over haar slof en knalt hard voorover op de grond. Wat een rottag. Ze knijpt haar ogen dicht.

Wanneer ze ze weer opent, schrikt ze. Naast haar hoofd staat een blauwe All Star op de vloerbedekking. Snel doet ze haar ogen weer dicht. Als ze stil blijft liggen, loopt de All Star vast wel weer weg.

‘Gaat het met je?’ vraagt een jongensstem.

Ga weg, ze heeft helemaal geen zin in een stom kletspraatje. ‘Het gaat supergoed,’ zegt ze met een luide stem.

‘Wat doe je dan precies op de vloer?’ vraagt de jongen.

‘Ik speel dat ik een vloerkleed ben. Ik doe namelijk mee aan de wereldkampioenschappen vloerkleedjes nadoen.’ Mila duwt haar neus in de witte wol.

‘Dan moet je wel je adem inhouden, want vloerkleden bewegen niet.’ De jongen lacht.

‘Het is heel erg moeilijk om een vloerkleed na te doen, daarom ben ik ook aan het oefenen.’ Mila legt haar armen stijf langs haar lichaam en houdt haar adem in.

‘En waar vindt dat precies plaats?’

‘Vindt wat plaats?’ vraagt Mila verward.

‘De wereldkampioenschappen vloerkleedjes nadoen.’

‘Ergens in het Oosten, waar de Perzische tapijtjes vandaan komen, weet je wel.’

‘Moet je een Perzisch tapijtje zijn? Of mag je ook een schapenvacht nadoen?’

‘Ik ben gewoon een saai kleed.’ Mila zucht. Het is mooi geweest. Nu is ze al minstens twintig minuten van haar kamer. Ze knijpt haar ogen dicht. ‘Ben je al weg?’ piept ze.

‘Nee, natuurlijk niet. Ik wil wel even zien of het gaat lukken, met dat vloerkleed bedoel ik.’

Mila legt haar hoofd op haar hand. ‘Heb jij niks te doen?’

Hij knielt op de grond en gaat naast Mila op het tapijt liggen. ‘Vanaf de vloer lijkt alles veel leuker.’

Mila bekijkt hem. Hij heeft dikke donkerbruine krullen, groene ogen en een irritant vrolijke lach. ‘Ik heb gewoon geen zin in vandaag.’ Ze zucht.

‘Zoiets dacht ik al. Nog dertien uur en dan is het morgen. Waarom ben je eigenlijk hier in dit hotel?’

‘Ik woon hier.’

‘Je bent een filmster.’

‘Ik ben een dweil.’

‘De eerste dweil met ogen die ik ooit gezien heb.’ De jongen grinnikt.

Mila glimlacht nu toch. ‘Ik woon boven ergens op een kamer. Samen met mijn vader. Hij is kok in het restaurant. En wat doe jij hier?’

‘Dingen.’

‘Dingen?’

‘Ik ben een paar dagen in Parijs met mensen.’

‘Lekker vaag.’ Mila duwt haar hoofd terug in het tapijt.

‘Denk je dat je morgen klaar bent met vloerkleedje zijn?’

‘Misschien.’

‘Dan kun je me de stad laten zien.’

‘Ik woon hier zelf pas zes weken,’ mompelt Mila.

‘Gaan we de stad samen ontdekken. Zal ik om tien uur op je wachten in de lobby?’

Verbluft staart Mila de jongen aan. Wat denkt hij wel niet?

‘Ik denk niet dat ik er ben.’

‘Ik hoop van wel.’

‘Ga nou maar weg.’

De jongen pakt de koffiekkan en de soepterrine en zet ze terug op het dienblad. Dan steekt hij zijn hand uit naar Mila.

Ze pakt zijn hand en krabbelt op.

Hij pakt haar kamersleutel van de grond en legt hem naast de broodjes.

‘Dankjewel...’ stamelt Mila.

‘Tot morgen!’ De jongen geeft Mila een knipoog en loopt de gang uit.

Dromen

De volgende ochtend duwt Mila haar muts met kattenoortjes omhoog en staart naar de wekker. Halfelf. Als ze tot twaalf uur in haar bed blijft liggen, is het over acht uur weer avond. Ze trekt een foto van de muur en staart naar Bas. De hele nacht zat hij in haar hoofd. Alleen in haar laatste droom was hij verdwenen en lag ze tussen lege blikken kattenvoer en knalgele bleekwaterflessen op de vuilnisbelt. Terwijl er een rat aan haar oor knabbelde zakte ze steeds verder weg in de afvalberg, totdat ze onder op de bodem lag en niks meer zag. Ze schrikt op als iemand op de deur klopt.

‘Roomservice...?’ vraagt ze voorzichtig. Haar vader heeft vast iemand met ontbijt gestuurd. Langzaam rolt ze uit bed en schuift haar blote voeten in haar pantoffels. Als ze de deur opendoet, ziet ze de jongen van gisteren op de gang staan. ‘Je hebt de verkeerde deur,’ gaapt Mila.

‘Ik kom je halen. Heb je je verslapen?’

Mila wrijft in haar ogen, die ook geen zin hebben om wakker te worden. ‘Ik ben juist heel vroeg wakker. Hoe weet je welke kamer ik heb?’

‘Dat zag ik gisteren op je sleutel.’

‘Jij bent wel heel bijdehand.’ Mila loopt terug naar haar bed en duikt onder het dekbed.

Verward loopt de jongen achter haar aan. ‘Je hebt muizenootjes op?’

‘Kattenoortjes. Het zijn kattenoortjes. Alsof ik met muizenootjes in bed ga liggen.’ Mila frummelt aan de zwart met roze

oortjes op haar hoofd. 'Die muts kan ik over mijn ogen trekken tegen de zon. Ik heb ook wel een normale muts van wol maar die kriebelt in bed. Zie je die kier tussen de gordijnen?'

Hij knikt.

'Daar komt heel veel licht doorheen.' Mila duwt de muts terug over haar ogen en zucht.

'Tot hoe laat slaap jij eigenlijk?'

'Tot de zon weer onder is.'

De jongen loopt naar de paspop die in een hoekje naast de kast staat. Vorige week is Mila aan een jurkje begonnen, dat er half op gespeld zit. Hij bestudeert de stof. 'Cool, maak je dat zelf?'

'Ja, een beetje. Maar het lukt niet meer zo.' Mila kijkt de jongen aan. 'Wat wil jij eigenlijk van mij?'

'Door Parijs lopen.'

'Als je maar niet van plan bent om verliefd op me te worden, want ik doe niet meer aan liefde.'

'Ik wil ook graag zo'n muts. Met oren van een konijn. Of een aap.' Hij wijst naar Mila's muts.

Aandachtig bestudeert Mila hem. Hij heeft een versleten spijkerbroek aan, een vaal donkerblauw T-shirt en de blauwe All Stars. Ze staart naar de zilveren studs op zijn riem. Voor een jongen ziet hij er best leuk uit.

'Is die orenwinkel in de buurt?' Hij trekt Mila's roze jas van een hanger.

'Ik heb mijn pyjama nog aan.'

'Dus?' Hij houdt haar jas open.

'Ik heb twee dagen niet gedoucht.'

'Ik beloof je plechtig dat ik niet aan je zal ruiken.' De jongen steekt twee vingers in de lucht.

Stiekem moet Mila een beetje om hem lachen. 'Heb je eigenlijk een naam?' vraagt ze terwijl ze haar benen weer naast haar bed zwiept. Ze pakt het glas water van haar nachtkastje en neemt een slok.

'Nino. Waarom lig jij de hele dag in bed?'

‘Dat komt door gedoe. Gewoon gedoe en dingen.’

‘Wil je dat gedoe niet even vergeten?’ vraagt Nino.

Mila pakt een kussen en duwt haar gezicht erin.

‘Ik wacht voor het hotel op je.’ Nino staat op en loopt naar de deur.

Voorzichtig laat Mila het kussen zakken en staart naar Nino. Voor een jongen is hij best normaal. Ze kijkt naar het gestreepte jurkje dat op haar paspop zit. Ze kan een broodje met hem gaan eten en dan meteen daarna weer naar bed. ‘Misschien ben ik er over een halfuurtje.’

Als Mila aangekleed is, loopt ze het hotel uit. Terwijl ze een roze roos op haar schouder speldt, springt ze over de zwarte loper voor het hotel. Ze knalt tegen een Italiaanse dame met een grote koffer op en haar slipper vliegt door de lucht. ‘Hoi, Nino!’

Nino staat met een enorme zonnebril en een wollen muts op voor het hotel.

‘Goed idee van die muts, stel dat het gaat sneeuwen,’ zegt Mila terwijl ze haar slipper terug aan haar voet schuift.

‘Ik hou ook niet zo van daglicht.’

Mila zet haar paarse zonnebril op.

‘Waar zijn je kattenoren gebleven?’

‘Die hadden geen zin in buitenlucht,’ zegt Mila.

Nino glimlacht en kijkt naar haar jurk. ‘Heb je die zelf gemaakt?’

‘Het is een tweedehands jurkje, ik heb hem alleen wat korter gemaakt.’ Mila strijkt met haar hand langs de witte stof met zwarte streepjes.

‘En op je hoofd?’

‘Gehaakt mutsje van mijn oma.’

‘Dan heb je een leuke oma,’ zegt Nino. ‘Welke metro is dichtbij?’

‘Ik had eigenlijk bedacht dat we alleen een broodje gingen eten.’

‘Dat gaan we ook, maar wel bij de Sacré-Coeur.’

Twijfelend kijkt Mila naar Nino. Die kerk is twee wijken verderop. Maar de tijd gaat wel sneller als ze nog een stuk met de metro moeten. ‘Dan kunnen we het beste naar Concorde lopen.’

Nino pakt Mila’s hand en trekt haar mee in de richting van de Rue de Rivoli.

Even later zitten Mila en Nino in een klein café in Montmartre. Mila neemt een hap van haar stokbrood met boter en kijkt naar het raam. Buiten staan drie meisjes met hun neus tegen de ruit gedrukt.

‘Is dit een bekend café?’ vraagt Mila.

‘Niet dat ik weet.’ Nino schuift zijn stoel een stukje op en draait zijn rug naar het raam.

Mila wrijft met haar hand over de zachte fluwelen stof van de bank en staart naar buiten.

Een van de meisjes pakt haar telefoon en neemt een foto door de ruit.

‘Ze maken foto’s door het raam. Is dit niet het café uit die film, *Amélie*? Volgens mij is dat in deze buurt.’ Mila doopt haar stokbroodje in haar warme chocolademelk. ‘Heb je *Amélie* gezien? Dat is mijn lievelingsfilm. Ik dacht eigenlijk dat het café aan de Rue Lepic zat, maar misschien is het hier.’

Nino schuift zijn stoel nog dichter tegen de tafel en trekt de capuchon van zijn trui over zijn hoofd.

‘Koud?’ vraagt Mila.

‘Zie je die man daar met die grijze snor?’ Nino buigt over de tafel. Aan een tafeltje bij het raam zit een oude man in een donkerblauwe visserstrui. Hij heeft grijs haar en een stoppelbaardje. ‘Dat is een bekende acteur. Ik denk dat ze foto’s van hém maken.’

Mila werpt een snelle blik op de man en haalt haar schouders op. ‘Ken ik niet.’

In de verte ziet ze een witte scooter met een rotvaart op het

café afkomen. Voor het raam trapt de bestuurder hard op de rem, rukt zijn jas open en trekt er een camera met een enorme lens onder vandaan. Het licht van de flitser verlicht de muren van het café. Vlug schuift Nino zijn zonnebril op.

‘Je bent toch geen bekende seriemoordenaar die gezocht wordt, hè?’ Mila lacht terwijl ze naar de fotograaf kijkt. ‘Moet je zien, er komen er nog drie. Wat een idioten. Arme man, blij dat ik niet beroemd ben, wat een gedoe. In welke films heeft hij gespeeld?’

‘Een film van Louis Malle of zo,’ zegt Nino onverschillig.

‘Grappig, die kijkt mijn vader altijd.’

Plotseling vliegt de voordeur open. Een van de fotografen stapt met veel kabaal naar binnen en stormt in de richting van hun tafel. Mila hoort de meisjes buiten heel hard gillen.

Haastig loopt de ober naar de fotograaf. ‘Nee, we zijn gesloten. Wegwezen, vite!’ Hij pakt de fotograaf stevig bij zijn arm en duwt hem de zaak uit. Met een ruk draait hij het slot dicht en loopt naar het tafeltje van Mila en Nino. ‘Alles naar wens, meneer?’ vraagt hij aan Nino.

Mila schiet in de lach. ‘Hij noemt je meneer!’

‘Dat komt vast doordat jij een dame bent.’ Nino knipoogt.

Mila gaat op het puntje van de bank zitten. Een van de fotografen rommelt aan de deur en gebaart geïrriteerd naar de ober. De ober maakt een afwijzend gebaar.

‘Is er ook een achterdeur?’ vraagt Nino.

De ober knikt. ‘Loop maar mee, in de keuken is een uitgang.’

‘Kom, we gaan.’ Nino staat op en legt tien euro op tafel.

Mila wijst naar haar halfvolle glas met chocolademelk.

‘Ik word een beetje arelaxed van dat gedoe hier op de stoep. Vind je het heel erg om ergens anders naartoe te gaan?’

Mila springt op van de bank en loopt rustig achter Nino aan.

‘Dat is toch niet normaal, je kunt niet eens gewoon koffiedrin-

ken.’ Nino zet zijn zonnebril weer op. ‘Het lijkt me stomvervelend om beroemd te zijn. Zag je die paparazzi met camera’s? *C’est fou!* Ga je mee de kerk bekijken?’

Mila geeft Nino een arm en samen lopen ze de Rue des Abbesses uit.

Mila en Nino zitten op de grote trap voor de Sacré-Coeur. Samen staren ze over de stad. De grijze daken van de huizen steken af tegen de blauwe lucht.

Nino strekt zijn armen. ‘Kijk, zo kun je Parijs met twee handen vasthouden.’

‘Mooi hè, vanaf hier lijkt de Eiffeltoren net een speelgoedtorentje.’ Mila houdt haar hand naast de toren, hij past precies tussen haar duim en wijsvinger. ‘De laatste keer dat ik hier was, werd er een meisje ten huwelijk gevraagd. Meteen daarna werd haar tas gestolen.’

Nino haalt een hand door zijn krullen en kijkt voorzichtig naar Mila. ‘Woont je moeder ook in Parijs?’

‘Nee, die woont in Nederland. Met haar nieuwe vriend op een boerderij in Ermelo. Het gaat daar alleen maar over koeien en hij praat ook als een koe.’ Mila maakt een zacht loeiend geluid. ‘Het is hier wel een beetje ongezellig zonder mama.’

‘Dat snap ik...’ fluistert Nino.

‘Maar Ermelo is zo saai! Deze zomer was ik zes weken bij mijn vader en ik vond het hier veel leuker. Ik werd er zo blij van om met een chocoladebroodje in mijn hand door de straten te zwerfen. Het lijkt wel of er onder elke stoeptegél een ideetje ligt. Ik ben veel leuker in Parijs. Dus nu woon ik een jaar bij mijn vader in het hotel.’ Mila luistert naar haar eigen woorden. *Ik ben veel leuker in Parijs?* En daarom ligt ze al dagen in haar bed? Nino denkt vast dat ze knettergek is.

‘Dus daarom lig je de hele dag in bed?’ vraagt Nino.

‘Waar woon jij?’ vraagt Mila vlug.

‘Biarritz, een badplaats in de buurt van Bordeaux.’

‘Volgens mij heb ik dat wel eens in een vakantiefolder gezien. Is daar wat te beleven?’

‘Golven.’

Er loopt een schoolklas joelend de trappen op. Twee meisjes met witte I LOVE PARIS-tassen ploffen naast hen neer. Ze houden allebei een oortje van een iPod tegen hun hoofd. Terwijl de een over haar gebroken nagel klaagt, friemelt de ander verveeld aan haar navelpiercing. Mila kijkt naar het zwarte T-shirt van een van de meisjes. In bloederig schrift staat er KILLING MOON op.

‘Grappig, die letters,’ zegt Mila.

Plotseling springt Nino op en kijkt onrustig om zich heen. Hij zet zijn zonnebril op en trekt zijn muts over zijn oren. ‘Ga je mee de Eiffeltoren van dichtbij bekijken?’

Even later staan ze op het plein van Trocadéro. Overal poseren verliefde stelletjes voor de Eiffeltoren.

Nino trekt een stukje van zijn crêpe met Nutella af.

Mila vangt met haar vinger een druppel chocoladepasta op en stopt die in haar mond. ‘Lekkere chocolade. Zullen we doen dat ik jouw crêpe opeet?’ Mila lacht.

‘Jij wilde zelf jam!’

‘Roze kleurt beter bij mijn jurk, weet je wel!’ Mila buigt naar voren en probeert een hap van zijn crêpe te nemen. ‘Wat vind jij leuker, Biarritz of Parijs?’

‘Parijs natuurlijk,’ zegt Nino. ‘Als ik hier zou wonen, ging ik elke avond bandjes kijken. In Biarritz maakt iedereen surfmuziek zoals Jack Johnson.’

‘Maak je zelf muziek?’

‘Beetje gitaar...’ zegt Nino verlegen.

‘Ik wil hier ook wonen, om modeontwerpster te worden. Eigenlijk was ik van plan om de nieuwe Kate Moss te worden, maar iedereen lacht me uit op school.’

‘En nu?’

‘Ik ga als een saaie muis naar school. Zwart T-shirt, zwart

rokje, zwart vestje, zwarte legging, zoals alle Franse meisjes.’

Nino wijst naar Mila’s jurkje. ‘Vandaar je muts met muizen-oortjes?’

‘Kattenoortjes! Ik moet toch vriendinnen maken? Maar die zwarte kleren helpen niet echt. De meisjes in mijn klas zijn zo afstandelijk. Misschien ga ik na dit jaar weer naar Nederland, terug naar mijn oude school.’

‘Dan mis je je vader weer...’

Mila staart naar de Eiffeltoren. Dan bekruipt haar een duister gevoel; ze moet opeens heel erg aan Bas denken. Ze had zo gehoopt dat ze in de kerstvakantie samen met hem op deze plek zou staan. Ze houdt haar hand voor de Eiffeltoren. Nu lijkt haar hand opeens piepklein naast de roestbruine lijnen. ‘Vanaf hier past hij niet meer in mijn hand.’

‘Moet je daarom huilen?’

‘Niet echt.’

‘Het gedoe?’

Mila knikt.

‘Wil je me vertellen wat er is?’ Nino geeft Mila een hapje van zijn crêpe.

Stilletjes kauwt Mila op de zoete crêpe. Meestal is een crêpe binnen een seconde op, maar deze blijft kleven in haar mond. ‘Gedoe met een jongen. Mijn vriendje uit Nederland heeft het net uitgemaakt.’

‘Ben je nog verliefd op hem?’

Mila haalt haar schouders op. De zon zakt weg achter de Eiffeltoren. Ze voelt de koude wind tegen haar rug blazen.

‘De lichtjes van de Eiffeltoren gaan aan.’ Nino houdt zijn vinger in de lucht en knijpt één oog dicht. ‘Kijk, een lampje op mijn vinger.’

Mila duwt haar hoofd tegen Nino’s schouder en glimlacht bibberend. Ze ruikt de stof van zijn jas.

‘Trek maar aan.’ Nino doet zijn jas uit en slaat hem om Mila heen.

Mila steekt haar armen in de dunne zwarte mouwen van tweed. De jas is een beetje te groot. Ze maakt het glitterriempje van haar jurk los en knoopt het om haar middel zodat de stof een beetje plooit. Dan vouwt ze de mouwen van de jas een paar keer om en speldt de broche met de grote roze bloem op haar schouder.

Nino drukt op de bovenste knop van de lift en lacht naar Mila. Als de deuren opengaan, worden ze in het restaurant ontvangen door een lang meisje in een mini-jurk van glinsterende stof. Haar haren zitten in een strakke staart zoals bij een fotomodel.

‘Welkom in KONG. Leuk om je weer te zien, Nino. Loop maar mee, ik heb een mooi plekje bij het raam.’

Mila pakt Nino’s arm. ‘Ken je haar?’ vraagt ze zachtjes.

‘Vage kennis...’

Mila bekijkt de ruimte, het is een nachtclub zoals ze die ook in *Gossip Girl* en *The Village* gezien heeft. Op de vloer ligt een grijs tapijt en overal staan lange witte banken. Op de bar ligt een oranje kunststofplaat met lichtjes erin. ‘Wat is het mooi hier,’ stamelt ze.

Het meisje loopt elegant op haar hoge hakken naar een tafeltje bij het raam en schuift de transparante plastic stoel naar achter zodat Mila kan gaan zitten.

Mila bekijkt de foto van een model met knalrood haar en paarse lippen die op de stoel gedrukt is en gaat voorzichtig zitten.

‘Wat willen jullie drinken?’

Op de kaart staan plaatjes van felgekleurde drankjes met bloemen, ananas en frambozen erop.

‘Kies er maar eentje uit, deze zijn zonder alcohol. De Virgin Piña Colada is lekker zoet, met kokos.’

‘Een Tango en een Piña Colada?’ Met een schuin hoofd kijkt Nino naar Mila, zijn krullen glanzen in het oranje licht.

Mila knikt. ‘Dat we hier binnenkomen,’ fluistert ze als het meisje weg is. Ze legt haar handen op de witte tafel, dan weer

op haar schoot. Waarom denkt ze opeens zo over haar handen na?

‘Het is gewoon een bar, hoor. Maar een beetje bijzonder is het wel, kijk maar eens uit het raam.’

Mila kijkt door het glas naar het gebouw aan de overkant.

‘Kijk eens goed naar binnen, daar bij die grote vensters hier recht tegenover.’

‘Ik zie tassen...’ Mila drukt haar voorhoofd tegen het glas.

‘Dat is het atelier van Louis Vuitton.’

Louis Vuitton? Mila voelt een golf van opwinding door haar lichaam stromen. Ze bestudeert de ruimte. Op de tafels staan wel vijftig tassen en in het midden van de kamer ziet ze een groot wit bord met allemaal plaatjes erop. Met samengeknepen ogen staart ze naar binnen om te zien wat er op de plaatjes staat, maar het is te ver weg. ‘Daar bedenkt Marc Jacobs dus alle tassen!’

‘Marc Jacobs?’ vraagt Nino, terwijl hij naast Mila tegen het raam kruipt.

‘Marc Jacobs is de hoofdontwerper van Vuitton. Kijk, daar hangt een jas, misschien is die wel van hem... Ik zou er een moord voor doen om daar een keer rond te lopen.’

‘Dan moet je gewoon een keertje aanbellen.’

‘Hoi Marc, mag ik je kamer even zien?’ Mila lacht.

‘Misschien kun je wel een bijbaantje regelen daar, of vakantie-werk?’

‘De hele vakantie tassen aaien! Heb jij een droom?’ vraagt Mila terwijl ze weer op haar stoel gaat zitten.

‘Beetje muziek maken,’ zegt Nino.

‘Wil je muzikant worden?’

Nino legt zijn hoofd op zijn hand en kijkt een beetje ongemakkelijk. ‘Ik wil mijn hele leven muziek maken.’

‘Over precies vijf jaar spreken we hier weer af en dan ben jij muzikant en ik modeontwerpster, afgesproken? We moeten een foto maken van dit moment.’ Mila pakt haar telefoon. ‘Lachen!’

Verlegen lacht Nino naar de lens.

‘Als je een beroemde rockster wilt worden, moet je wel wat beter poseren, zo.’ Mila fronsst haar wenkbrauwen en tuit haar lippen. ‘Nu jij!’

Nino zet zijn elleboog op tafel. Zijn donkere krullen hangen half voor zijn gezicht. Dan trekt hij een wenkbrauw op en kijkt zwoel in de lens.

Snel maakt Mila een foto. ‘Veel beter, je bent een snelle leerling.’ Ze buigt over de tafel, drukt haar wang tegen Nino’s krullen en steekt haar telefoon naar voren.

Zodra ze de foto gemaakt heeft, deinst ze terug. Dat was een beetje te dichtbij. Het lijkt alsof ze zijn krullen nog steeds tegen haar wang voelt.

‘Heb je honger? Ze hebben hier heel lekkere noedels met calamari.’

‘Ik stuur mijn vader even een berichtje waar ik ben.’ Mila pakt haar telefoon en bekijkt de foto’s. Haar ogen zijn groot en vrolijk, het lijkt of ze er opeens heel anders uitziet. ‘Ik denk dat ik toch maar in Parijs blijf.’ Ze pakt haar cocktail en toost met Nino.

Aan het einde van de avond staat Mila voor de deur van haar kamer. Nino pakt haar hand vast.

Waarom laat ik hem niet los, denkt Mila. Ze voelt zijn vingers zachtjes met haar duim spelen. ‘Nou, dat was heel gezellig. Ik ga slapen.’

Nino zegt niks maar blijft haar aankijken. Alsof hij iets wil vragen. Ze heeft geen idee wat hij wil weten, maar ze wordt er raar en wiebelig van. Haar stem doet het opeens ook niet meer.

Nino legt haar hand tegen zijn lippen en geeft er een kusje op. Glimlachend legt hij haar hand tegen haar eigen mond.

Haal je hand weg, roept Mila in haar hoofd. Het is pas twee dagen uit met Bas! Waarom zijn z’n ogen opeens zo groen als de badkamertegeltjes? Ze voelt dat haar lippen een kus op haar eigen hand drukken. Haar hand lijkt vanzelf naar Nino’s mond

te gaan. Hij kijkt lief en legt zijn handen zachtjes om haar middel.

Ze voelt haar buik rommelen. Opeens krijgt ze het stikbenauwd. Hoe kan ze zo snel met iemand anders zoenen? 'Ik heb liefdesverdriet, weet je nog,' zegt ze, en met haar sleutel draait ze het slot van haar kamer open.

Nino's hand kietelt op haar rug. Ze wil dat hij haar loslaat maar zijn hand voelt fijn.

Voorzichtig legt Nino een vinger op haar kin en hij buigt dichter naar haar toe.

'Mijn vader is nog wakker.' Mila duwt Nino opzij.

'Sorry,' fluistert Nino. 'Ik dacht...'

'Dat dacht ik ook eventjes. Maar ik snap mezelf niet.' Ze wil hem vertellen dat je niet kunt zoenen met een kapot hart. Dat er eerst een korstje op moet zitten.

'Gaat het wel met je?' vraagt Nino.

'Ja, het gaat. Maar nu ga ik echt naar binnen.'

'Droom zacht...' zegt Nino.

Mila duwt de deur open en loopt zonder om te kijken naar binnen. Ze legt haar handen op haar borst. Ze voelt haar hart trommelen. Hoelang zou het duren voordat je een korstje op je hart hebt? Twee dagen? Misschien was het een klein schrammetje. Een schaafwond doet ook altijd gemeen veel pijn, maar dat is na een paar dagen over. Zou het met liefdesverdriet net zo zijn? Of ligt er onder haar witte huid nog een hart aan diggelen? Ze pakt de foto van Bas van haar nachtkastje en kijkt hem diep in de ogen. Vannacht moest ze nog heel hard huilen toen ze hem zo zag. Ze knijpt haar ogen half dicht alsof ze moet huilen en drukt haar nagel heel hard in het topje van haar pink. Maar er komen geen tranen. Eigenlijk heeft ze meer zin om te lachen. Ze klikt haar iPod aan de boxen en geeft de kroonluchter een duw zodat de kristallen steentjes kleine discolichtjes op de muren maken.

Ze trekt het shirt van Bas van haar kussensloop en hangt het op een kledinghaak aan haar kast. In haar schetsboek tekent ze

een meisje met Bas' poloshirt aan. Met een gum veegt ze het kraagje weg en op de schouder tekent ze een grote roze strik. Tevreden staart ze naar het plaatje. Ze trekt een trits spelden uit hun kussentje en speldt de polo strak op de paspop. Ze rolt de mouwen een stukje op en knipt met een schaar de kraag eraf. Dan houdt ze een grote satijnen strik tegen de stof aan. *Kun je mn shirt terugsturen?* Ze maakt er een topje voor zichzelf van. En als het af is, kan hij er een foto van krijgen. Tevreden gaat ze op haar bed liggen. Vanaf nu gaat ze alleen nog maar aan haar droom denken. Morgen gaat ze weer met Nino op stap, ze kan best een dag school missen. Misschien kunnen ze samen bij Louis Vuitton tassen kijken op de Avenue George V. Dan hoort ze zachtjes gitaarmuziek door de muur komen. Terwijl ze naar de muziek luistert, sluit ze haar ogen en droomt over haar eerste zoen met Nino.

www.defonteinmeidenboeken.nl
www.nikismit.nl

© 2009/2010 Niki Smit

Voor deze uitgave:

© 2018 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Illustraties *100% Mila*: Miranda Klaver

Illustraties *100% Love – Zomerkriebels*: Janneke Dröge

Omslagontwerp: Dave Elderenbosch

Grafische verzorging: Hans Gordijn, Zeno

Foto Niki Smit: Renée Bounin

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4625 1

NUR 283, 284

